

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos literatūriniam konkursui

Tomas Taškauskas
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3f klasės mokinys

EILĖRAŠČIAI

2004 m.
Pasvalys

Tomas Taškuskas

Naktis prie laužo

Tamsa nudažo pilką dangų.
Aplinkui rausvą laužo liepsną
Kvaili šešėliai tyliai rangos.

Pilki paiki dūmeliai kyla
Ir į žvaigždes pavydžiai vėpso.
Girdžiu, kaip malkos spragsi, drumsčia tylą.

Pulsuojantis vanduo atspindi vaizdą.
Suprast žmonių aš negaliu –
Tai vėlei drasko seną sielos žaizdą.

Naktis pilna gamtos žaismingo gausmo.
Aš virpančias liepsnas mintim geriu
Tarytum vaistus nuo beribio skausmo.

Tomas Tašauskas

Skaičių šalies tuštybė

Aš pasislėpsiu skaičių šalyje
Nuo pykčio, smurto, skausmo ir mirties.
Uždengsiu sielą medžiaga tankia,
Kuri privers išlikt ją būsenoj rimties.

Vien logika šalta ir protu
Šioje šaly aš kelią skinsiuos.
O iš taisyklių sugalvotų
Sau tinkančias parinksiu.

„Maštau – vadinas, gyvenu,“ –
Seniai žymus pasakė filosofas.
Bet protu nepaaiškinsi jausmų,
Kuriuos man sukelia šios strofos...

Skaičius valdyt gali išmokti
Ir nuo tikrovės pasislėpsi skaičių šalyje,
Bet proto ribotumą kai suvoksi,
Šalis pavirs tik vizija – tuščia, šalta ir nemiela.

Tomas Taškauskas

Eilėraštis žodžiams

Visą dieną rinkau akmenis.
Įvairiausių formų, dydžių, spalvų.
Mečiau juos į vieną krūvą.
Iš kažkur atklydęs vėjas
Įkvėpė akmenims gyvybę.
Jie pavirto ugniniu paukščiu,
Kuris išplėšė mano širdį
Ir nuskrido giedodamas.

Tomas Taškauskas

***

Ateik, padovanok man tai,
Ką taip seniai norėjau rast.
Pakelki savo menką kūrinį lengvai
Ir į bedugnę tamsią mesk.

Ten, kur šešėliai viešpatauja amžini,
Galėsiu tapti vėlei tavo sūnumi.

Mažu trupinėliu tyros vilties,
Gyvenimą aš nusišviesiu,
Kol giltinė savus nagus išties
Ir paskutinę maldą sukalbėsiu.

Atsiveria tikėjimas šviesa,
Kai sielą apgaubia tamsa.

Tomas Taškauskas

Mūza

Prisimenu dažnai tą rytmetį,
Kai mūsų žvilgsniai susitiko.
Tavajame mačiau aš amžinybės žvilgesį,
Manasis buvo pilnas vien mirties laukimo.

Švelniu balsu manęs paklausei:
Kas tu toksai, žmogau, esi?
O žvilgsnį greit prikaustė
Žvaigždinis apdaras, plaukai ilgi.

Iš lėto užsikirsdamas pralemenau:
Na, nežinau... Ir sužinoti – nebenoriu.
Pasamonej mintis kirbėjo: „Nepabėgsiu jau,
Turėsiu tapti mūzos moliu”.

Tomas Taškauskas

Odisėja

Ne savo noru čia atsiradau,
Ne savo noru ir išeisiu.
Dar laiką sustabdyt bandau,
Nors suprantu – aš nieko nepakeisiu.

Mintis – viena tik ji duota,
Kuri padės pasiekti pažinimo šalį.
Ir tik kūrėjo užgaida pikta
Nutraukti mano odisėją gali.

Tiktai nedaugeliui pavyko
Įveikt šį sudėtingą kelią,
Kurio gale ramybė sielos tyko,
Nes aistros žmogui protą velia.

Nelengva tamsoje žibėti
Kaip jonvabaliui naktį gūdžią.
Nelengva šia šviesa tikėti
Ir gerint prigimtinį būdą.

Bet kolei saulė šviečia danguje,
Aš negaliu tamsybei pasiduoti.
Turiu stiprybės rasti viduje
Ir ugnimi iki mirties liepsnoti.

Tomas Taškauskas

***

Yra tylos šalis
Iš marmuro ir krištolo.
Yra mirties šalis
Iš užmaršties ir nežinios.
Yra tamsos šalis,
Kurioj gyvena prieblandos vaikai...

Yra garsų šalis
Iš skambesio, natų.
Yra gyvenimo šalis
Iš laimės ir kančių.
Yra šviesos šalis,
Kur gimsta tobuliausi kūriniai...

Tiktai vilties šalis,
Po amžinybę išsibarsčius,
Kiekvieno širdyje.

Tomas Taškauskas

Ir naktis turi pabaigą

Regiu kariauną
Demonų ugninių.
Jie netoliese miestą griauna.
Raudona žarija
Iš lėto gęsta.
Padangė – atšvaitų ugnies pilna.
Ant pakylės
Aš vienas stoviu,
Sprangios tylos apsuptyje.
Blogio tvaiką
Jaučiu ore.
Matau, kaip miršta mažas vaikas...
Ryte visų košmarai pasibaigia.
Ir mano akys nevalingai atsimerkia,
Pragyodus gaidžiui.

Tomas Taškauskas

Nuo vaiko pėdų atėjau iki čia

Smulktės pėdos,
Išpaustos smėlyje.
Čia žaidė mažas vaikas.
Jam niekas nerūpėjo...
Basos jo kojytės mindė smėlį.
Sustingo akimirka,
Pranyko atsiminimų verpete...
Lėtai įsidedu pieštuką į kišenę.
Vaikystės pėdsakai paliko manyje...
Piešinys ir dabar jaudina širdį...

Tomas Taškauskas

Gimti namai

Duonos riekė ant stalo,
Viliojanti savo skalsumu...
Druska indelyje,
Skleidžianti alkio kvapą...
Drabužiai – nebedėvimi,
Kvepiantys praeitimi.
Durys, vis praleidžiančios
Vandenį į vidų, kai lyja.
Tai išlieka amžinai.

Tomas Taškuskas

Tikslas

Gyvent numirus,
Nutilt nekalbėjus,
Sapnuot nemiegojus,
Nusileisti neskridus,
Matyt užsimerkus.

Akimirksniu viską patirti –
Ir laimę, ir mirtį.
Sielą praturtinti,
Protą apkurtinti.
Nuėjus į dvasių pasaulį,
Surasti sau vietą po saule.